

STELIAN TĂNASE

Maestro

STELIAN TĂNASE

Maestro

O melodramă

– roman –

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Magdalena Popescu Bedrosian

Coperta: Faber Studio
Imagine copertă: Mircea Manelici – Vrăjitorul (detaliu), 2011

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Gabriela Chircea

Corectură:
Ana Maria Tamaș
Rodica Petcu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

TĂNASE, STELIAN

Maestro: o melodramă / Stelian Tănase. - București:

Editura Trei, 2014

ISBN 978-973-707-933-6

821.135.1-31

© Stelian Tănase, 2014

© Editura Trei, 2014
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro, www.edituratrei.ro

ISBN 978-973-707-933-6

Pentru Nico.

Motto

Trăia odată un ins roșcat care nu avea ochi și urechi. Nu avea nici păr, așa că doar convențional se spunea că-i roșcat. Nu putea vorbi, căci nu avea gură. Nici nas nu avea. Nu avea nici măcar mâini și picioare. Nici pîn-tece nu avea, nici spinare, nici șiră a spinării nu avea. Niciun fel de măruntaie. Nu avea nimic. Așa că nu se știe despre cine-i vorba. Mai bine să nu mai povestim despre el.

Daniil Harms

CAPITOLUL ÎNTÎI

Povestea asta nu are sfîrșit, dacă mă întrebi. E ca o blenoragie netratată la timp. Vesel, nu? Am o stare proastă, dar asta e altă istorie. O s-o afli la timpul ei, ține-ți firea. E o poveste despre amor, trădare și moarte. De cînd stau toată ziua la fereastră și privesc bulevardul, îmi vin în minte tot felul de chestii amuzante. De ce le-aș uita? De sanchi, de schepsis, de ce? Nu vreau nici să răscolesc rahatul. OK? Chiar dacă în București e o epidemie de sinucideri, sper să scap vie și să-ți depăn melodrama pînă la sfîrșit. Dacă nu tac, dacă povestesc, gîndurile negre mă lasă în pace. Ți-ar plăcea să mă vezi storcită pe caldarîm, cu mașele scoase, cu țeasta chisăliță, cu creierii împrăștiați pe parbriz? Să-ți stric priveliștea? Suntem pe Bulevardul Carol colț cu Calea Moșilor. Eu să mor și tu să nu afli ce se întîmplă totuși cu eroii preferați? Decît să mă sinucid, prefer să-ți povestesc. Numărătoare inversă, e timpul să începă melodrama... Faceți cunoștință. 'Mnealui e motanul Guffy, vinovat de uciderea cîtorva mii de șobolani. Pînă să ajungă în iad, mă ferește de ei. Ieri am găsit unul în chiuvetă, se spăla. Guffy, ia-l de unde nu-i! Sunt exasperată. Își duc traiul

în gunoiul din curte, prin subsol, urcă pe țevi, fojgăie sub linoleum... La eclipsa din august sper să-i nimicească întunericul când vîrcolacii vor înghiți soarele, după cum am auzit.

Descriere după natură. Înregistrezi? Seară. Trecătorii, jos, pe asfalt, se preling pe lîngă vitrinele stins luminate. Cohorte de pelerini, de borfași și pramatii, de zîne pestrițe. Încornorați, libidinoși, vampe de mahala. Doamne rujate gros, pleoape date cu sidef, sîni scofilciți&pudrați, menopauziste moțate, lihnite să mai prindă ceva la așternut. Sunt și joițe în așteptarea unui fraier. Chiar în seara cînd începe povestea noastră, ies halucinate, cu ochii mijiți, de la cinema „Europa“. Sala și-a schimbat numele de o sută ori în secolul trecut. „Diva“, în 1911, „Versailles“, 1925, „Viva Espagna“, 1937, „Finlanda“, 1941, „Jdanov“, 1945, „Secera și cio-canul“, 1962. Nu știi cum se va numi mîine, istoria continuă. Cerșetorul Afanei, pe bordură, cu acordeonul și cîinele alături, încolăcit pe pătura soldățească, plus un măr, trei nuci, bascul de mărunțiș. Admiră cucoanele lovite de lumina mov rozalie căzută pe trotuar. Gaumont prezintă *Judex* în alb negru, fără sex. Felinarele revarsă aer incandescent peste umerii celor ieșiți de la film. Cafeaua e bună. Ce văd eu din balcon, de la cucurigu? Să-ți fac un tur dacă tot ești aici. Hai la fereastră, să-mi vezi moșia. Păi, uite, *mash* peste fațada de vizavi: „Durere? Hemoirozi? Trament fără operație.“ „Pompe funebre: „*Dormi în pace*“, *serviciu complet, ultimele noutăți de mahon și stejar*. Pe ăștia i-aș vrea cînd o fi să mor să mă ducă la groapă, sunt adorabili. Respect și discreție. Ia-ți bicicleta de pe nas, că oricum nu vezi nimic! Scrie pe zidul bisericii: „E timpul să-ți schimbi

viziunea“. American Optics. Dacă te întorci spre stînga, silueta kaki într-un bancomat ca-ntr-un sicriu. Vezi? Marochinărie și „La Fotografu“. Copiem casete video, ștampile, ofertă specială. Procesăm fotografii digitale. Pașaport, permise auto la minut. Copiator color. Prin binoclu se citește perfect, literele sunt la vîrfurile degetelor. Xerox, aparate, baterii, rame. Internet café. Salon de coafură. Avem pîine neagră. Vindem pulpe, ficați, piepți. Nonstop Market. Sensual, lenjerie intimă de damă. Manechine în vitrină. Casă de amanet. Într-o zi aici o să-mi las lucrurile pe nimic. Nu le mai iau înapoi, că nu mai am cum. Chiar în noaptea aia dau drumul la gaze și îmi bag frumușel capul în cuptor. Final superb, ieșire din scenă. Bijuterii, aur. Pariuri. Handi Club, persoane cu handicap, *Achtung!* Bloc cu bulină roșie, moartea ascunsă într-un ceas. Traduceri — copii legalizate. Confecții, reparații. Produse naturiste. Florărese gureșe pe strada Mîntuleasa. Zice anunțul vizavi: „Convorbiri ziua, minute noaptea!“ Hărăbaia care strînge gunoiul se tîrăște triumfal în intersecție. Din nou bulină roșie. O să mori, pe scara Richter! Bloc dărăpănat, ferestre oarbe, cenușii. Un drapel tricolor înfipt într-un balcon. Murături, o păpușă fără haine, coș cu levănțică și rozmarin, un carton cu ouă. O bicicletă, o ladă cu cartofi, o pasăre împăiată, un raft cu cărți. Chioșc de ziare pustiu. Nu am altă țară decît intersecția asta.

Uite colonia de porumbei, acoperă zgomotul tramvaielor cu țipetele lor. Cîțiva bezmetici se urcă în vagoane, mai nimeni. Uneori mășor intrarea de bîlci a cazinoului din colț, o amărîtă sală de jocuri cu pretenții. Plictis, invidie, lehamite! Panouri ultramarin și ghirlande de becuri. Așa îmi apare cazinoul — o baracă

ofticoasă pictată naiv. Frig de congelator, slot machines, poker. Aș da orice să mă lase înăuntru cu căruciorul de handicapată. Să casc gura la jucători, pipițe, gran-guri, borfet, la ăștia care îl zgîndăre pe dracu'. Nasol, rămîn nostalgică la mine în balcon, să observ fauna. Mă închipui la brațul unui cavaler arătos în smoking. Eu în rochie lungă de satin roz piersică. Port un șirag de perle pînă la buric, umblu pe toace. El lasă portarului un bacșiș și îi cere să gareză Hispano Suiza decapotabil, bleu metalizat. Am venit împreună de-a lungul coastei. Ah, Mediterana cu dantelele ei albe, tocate de valuri. Și soarele roșiatic alunecînd în apa de cobalt, lăsînd în urmă o mare pată de sînge. Mașina oprește la trepte în fața cazinoului. Pășim pe covorul roșu pe sub candelabre. În livresele argintii, șirul de valeți oferă șampanie, zîmbete și plecăciuni. Cineva îmi ia de pe umeri blana de samur. Ce lux, ce cucoane zornăind din bijuterii! Domni în vestă gri, pantalon de cașa reiată în dungii. Havane, lornioane, ceasuri cu lăntuș. Ce excitație, ce atmosferă! Cavalerul meu îmi spune că mă iubește. Vorbește într-o limbă necunoscută. Niște jucători aplaudă și ne cer să ne îmbrățișăm. Să schimbăm un sărut, cel mai șic cuplu din cazinou. Roșesc în obraji cum m-a învățat mama. Iar aud aplauze. Doamne cu mănăși gris-perle pînă la subțiori, coafate ciudat, se plimbă fantomatic prin sala încărcată de lumini. Poartă măști venețiene înfipte în bețișoare. Mergem la braț, ne așezăm la masa de joc. Ne încercăm norocul printre bogătașii Europei. Așa mă visez pînă adorm în căruciorul meu. Cînd mă trezesc, vreau să ies din cazinou, am un teanc de fișicuri. Mă întorc spre cavalerul meu și constat că a dispărut. S-a închis casa și mă trezesc.

Mă lovește în pleoape lumina hepatică din intersecția Bulevardul Carol cu Moșilor. O lumină de otravă, de vomă și fiere. Mizera sală de jocuri, verde ca o șopîrlă, împopoțonată cu brizbizuri. Fraierii nu încetează să dispară, lipiți de cocotele *secondhand*. Vin să piardă banii, să riște, să se excite. Își oferă un surogat din Occidentul interlop și monden. Pe banii lor vor senzații tari. Pînă să iasă în stradă le au. Se vindecă în zori, cu nasul în noroi. Cînd ele își rup tocurele în gropi. Cîinii guberniei le sfîșie trenele și manșetele. Își etalează în întunecimea străzii colții fosforescenți și mîrîitul. Mă refer la cei care încă nu au putrezit pe trotuar. Îi recunoști ușor pentru că hoiturile put, dacă ai observat. Pui lanterna pe unul, vezi muștele și viermii foșgăind pe cadavrul descompus. Ochii sticloși, ghearele înțepenite în spasm, blana udă. Dacă reușești să scapi de cîini, te iau în posesie borfașii, prostituatele și cerșetorii. E teritoriul lor. Îți aduni mașele date pe dinafară, așa, pentru că ești simpatic. Damele apar la brațetă cu marțafoii de prin cluburile de karaoke din cartierul Gării de Est, de la Obor. Fac trafic cu cafea&țigări&whisky, marihuana, pepeni, fete&rable. Au ieșit din întunericul de la marginea orașului. Flămîndele scot un chițait, hohote de rîs bezmetic, aruncă ocheade domnului mustăcios. E Manafu, paznic moralei publice, administratorul nostru care se bate să obținem de la poliție închiderea sălii. Ne murdărește gubernia, pătează reputațiile. Învață copiii la rele, ne uzurpă moralul. Uite-l colo, stă la una dintre mesele de pe trotuar și observă. Cine intră, cine iese. Îl văd prin binoclu. Jocul murdar dintotdeauna. Sunt și dame — numai schelet, buci, țîțe, subțiori transpirate, păr vîlvoi. Cățelele au ieșit după pradă, s-a umplut orașul.

Aici o injecție te costă mărunțiș; n-ai decît să-ți bagi în venă. Să te lași lovit cu leuca, ieftin. Să ți se rupă filmul, să borăști, să nu mai știi ce ți se întîmplă. E maximum ce poți obține de la viață. N-ai decît să-ți ridici poalele, să-ți vadă domnii păsărica. Te fac pînă apare polițistul, dar și pe el îl servesc muștele guberniei. Încasează lovelele, clientul e mulțumit, o zbughește. A fugit de acasă, licean cu coșuri pe obraz, ghitarist flenduros. Dacă mai există vreo proastă să poarte portjartier în orașul ăsta cu miros infect. Tot cartierul miroase a pizdă, prezervative, tamponane, droguri și seringi. A proxeneți, dealeri de prafuri și a polițai, complicitii lor.

De-aia prefer să zac la televizor. Mă las tîmpită de seriale, știri, programe cu danț și muzici. Gagicuțe superbe în staniol, numai craci. Vărs o lacrimă, parcă numai una, cînd Carla e părăsită de Rodrigo. Unchiul ei moare în episodul 145 din *Nu lăsați femeile singure*, cînd își scria testamentul. Nu apucă să-l termine, otrăvit fiind de doña Juana Manuela, care are un copil făcut în secret cu el. S-a întîmplat cam acum douăzeci de ani, cînd ea, tînăra dansatoare de samba, apărea pe afișul unui teatru de provincie. De fapt, se prostitua pentru coloneii garnizoanei, niște rău platinici. Rodrigo, student în Ciudad de Panama, locuiește într-o mansardă mizeră, bolnav de plămîni. Nu ezită să-i spună Carlei că va muri în curînd. Îl vedem preț de două secvențe cum scuiță sînge în batistă de ți se rupe inima. Mai ceva ca în viață. Să vă mai zic una, cu apropósito la povestea Maestrului și a Tinei; așa, pentru parfum exotic. Suntem la episodul 14, din *Guadalupe neconsolata*, cînd eroinele află că ea nu este copil din flori și că el e ta-su. Tatăl real era don Esteban, mare traficant. Aduce arme și explozibili TNT peste Golful Mexic.

Face popas la Havana, unde lasă încărcătura. Îmbracă seara smoking, pune un papion și merge la cazinou. Stă într-un hotel de lux, umblă în limuzine albe americane. În rest își petrece vremea cu damele prin bordeluri. Cele mai fabuloase tîrfe se găsesc aici. E paradisul lor. Să te adîncești între cracii uneia e ca și cum ai întîlni îngerii. Vorba aia: nefericire, numele tău este ziua de luni. Don Esteban, cu un trabuc în colțul gurii, duce alcool la New Orleans, yankeii trăiesc pe „uscat“, prohibiție. Pfiu, ce de bani învîrtea! Saloane de dans, puicuțe, lovituri în stil mare. Tot serialul e agrementat cu tangouri atît de tînguite, că ți se strînge stomacul ghem și verși de emoție.

Înregistrezi? Bine faci! Eu, Emiluța, știu cine mă toarnă la poliție; chiar Manafu. El i-a pus căcat pe clanța lui Iacob, et. 3, ap. 12, alaltăieri pe seară, ca să nu vină la ședința de bloc. Se ceartă pe Apocalips, de fapt asupra datei exacte. Au convenit și votat în comitet că Apocalipsul vine în acest an adus de quartetul știut, sub pretextul unui concert la Ateneu. O conspirație mîrșavă. Apărarea locală antiaeriană și subsolul antiatomic trebuie să fie terminate pînă în ziua H. În acest punct al procesului-verbal începe scandalul. Eu îl scriu mereu, am experiență, stenografiez. Cînd e ziua fatală? Eh, dom' Manafu a scăpat situația de sub control. S-a propus vot de neîncredere. Isteață, Emiluța gîndește cu căpșorul ei, face pe niznaiu. Iacob, un vecin, îmi împrumută filme porno, le văd noaptea pe video. Dimineața le dau înapoi, că are abonați. Șpilul e că mi le pasează gratis, exclusiv. Se gîndește oare la ea, infirma în cărucior? Manafu tre' să se ferească de cavalerul ei. Dacă Emiluța ar păți ceva, la el ar apela s-o salveze. Am pregătite sub pătură casetele: *Sex în grup la vînătoare, Bașoldina din Brooklyn*. Alt aliat

al meu pe lumea asta mare cît scara blocului e puștanul de la etaj 2 ap. 7. Cîntă la chitară și se distrează bine prăjind șobolanii. Îi fugărește prin subsol, cercetează cu lanterna colțurile. Sunt puzderie, urcă iute-iute pe țevi ca orbeții pînă la ultimul etaj. Îi găsești pe palier, în lift, pe balcon, vii sau morți. Chitaristul întinde capcane. Prinde mulți, să știi. Se suie cu amicii pe terasă și-i frige. Miroase a carne arsă de trăsnește. Frigăruii de șobolan în țepușă, la cărbuni. Foc de tabără, salut voios de pionier, cravatele roșii flutură în vînt. Cîntă la chitară, au și o muzicuță. La mine în odaie se aude perfect. Se închină cuiva din nori. Terasa de pe acoperiș e un fel de templu, deschis spre ceruri, de unde înalță ode unui zeu necunoscut, făcut din benzine arse și rahat de porumbei. Mai inhalează pe nară și prafuri, hai că e mișto! Religia lor este așa: cînd îngerul exterminator îi va anunța că vine, vor trece să aplice pe locatari metodele exersate pe șobolani. S-ar igieniza, deparazita, ar deratiza planeta. Emiluța știe să se ferească de tipii răi. Dl Iacob veghează. Suzi, et. 4, ap. 18, a scăpat de Manafu fără să plătească întreținerea. Îl cadorisește cu bonuri de masă. La etajul opt, primejdia vine de la madame Hortensia. Soțul ei are cancer la pancreas. Bolnavă de gelozie, îl acuză — toată viața l-a chinuit cu scenele ei — că și-o trage cu Emiluța. Io! A vrut, închipuie-ți, să-mi arunce acid în obraz. M-a pîndit la lift cu sticluța în seara de 23 august a.c. Domnul în cauză are pielea cărămiziu-verzuie, ca portocala. S-a operat de patru ori, zadarnic. Madame Hortensia, o aud prin pereți: „Nu scap odată de chin, m-ai înnebunit cu țipetele. Cazi din pat, murdărești așternuturile, porc bătrîn. Nu mai rezist, mori și nu-mi lași nimic. Urli toată noaptea, scoli blocul din somn. Egoistule, nu am dormit de-un an. Mori

odată!“ Cînd domnul dă semne de exit, doamna iese în balcon despletită. Țipă: „Moare Andu! Pe mine cui mă lași? Rămîn singură, așteaptă să mor eu întii.“ Alături se aud behăielile unui copilaș nealăptat. Să te duci la mă-ta, putoare! Am urechiușe fine, aflu cine trăiește cu cine, la ce oră, ce poziții. Cînd își bea ceaiul de măceșe, mare suferind de diabet zaharat, glicemie seara 210, insulino-dependen-t, injecțiile i le fură nevasta sperînd să crape idiotul odată, că nu-l mai suportă. Cine își ceartă copiii? Vecinul de la 6 face pipi în pat și aruncă cearșaful de pe balcon în capul trecătorilor. Cînd se stinge lumina, Gogu Zbanț, avangardist, iese la gheana de gunoi să se masturbeze. Cînd termină, împrăștie pe pereți spermă, mîndru de pictură, apoi fură becurile de pe coridor ca să-i fie admirată opera pe întuneric. Cine lasă punga de gunoi la ușa vecină și se holbează în vizor să-l vadă pe don Camil Vivian cum trece în pas de defilare, țațoș, cu purcica Lola legată de sfoară, cum o giugiulește cu expresii greu de redat în paginile romanului dumitale decent...

Te plictisesc? Te-am ținut prea mult. Secretul unei povești bune e să tergiversezi. Amîni deznodămîntul, întîrzii pînă cînd celălalt își pierde răbdarea. Văd că nu mai faci însemnări, dar înregistrezi? Mă consideri pe-semne o palavragioaică. Sunt o handicapată. Stau închisă în casă și sunt cam nevorbită. Te-am prins pe dumneata și îți umplu capul cu cîlți. Ce poveste avem astă-seară? Bun, să vomităm melodrama peste simandicoasa matale cămașă albă. Apropo, ți s-a deschis năsturașul și ți se vede buricul. Ei bine, să dăm drumul la mecanismul cu repetiție. Să nu se plictisească cititorii, idioții, sperjuria, hahalerele, de atîtea bîrfe&zvonuri, istorisiri închiphuite și adevărate. Ca asta, de exemplu, „Maestro“.

Scena 1 se petrece în platoul televiziunii. Începe tare. În rezumat, prietena mea Tina Marcu l-a invitat pe ministrul de Interne în emisiunea ei, la zece fix, transmisă în fiecare seară în direct, 60 de minute. A mai adus doi șmecheri să-i dea capete în gură Excelenței Sale. Am fost clară? Mai era un pic și se încheia secolul icsics. Mia de ani, două cu totul de la Iisus, *kaputt*. Se apropia Apocalipsa, mă rog, zicea lumea. Situație tensionată, Bucureștiul fierbea, bisericile erau pline. Ce mai, ne cam căcaserăm pe noi de frică. Și iar veneau minerii să ne căsăpească. L-a adus în studio chiar pe ministru să ne explice dacă murim. O să fie haos pe străzi, cade Guvernul, vom fi ciomăgiți? Întrebări. Tina voia să-i ia gîtul lu' ăsta ca la puii de găină, haț! Niște tipi își vărsau borhotul, dejecțiile, mișmașurile, lăturile cotidiene pe micile noastre ecrane, pardon de expresie. Și!?... Cum stătea treaba cu Tina? Păi, era cel mai tare jurnalist tv pînă să se sature și să plece în lume. Acum cînd îți povestesc nu mai apare la teve. Sunt ani. Cum și de ce a dispărut de pe firmament Tina, să nu mă întreb. Nici dacă trăiește sau a murit. A dispărut pur și simplu, ia-o așa, mulțumește-te cu atît. Dacă ești cuminte, îți spun cum stă treaba la sfîrșitul poveștii... Un *talkshow* ea îl vedea cam așa: un pumn în nas, baf; sare sîngele, mata îl lingi cu limbuța și ne spui *live* în cameră dacă-ți place. În vremea asta unii răstoarnă haznaua ca să mirosim frumos. A liliac, a iasomie, a tei și a regina nopții.

Gata? Încep. Plan aerian, camere video, lumini atîrnate în plafon. O masă stacojie în mijloc, cu neoane bleu inserate în masca pe care o vede insașiabilul nostru privitor. Sluga, să trăiți, suntem îndatorați. Arhitectura tipică unei transmisii în direct. Aici aducem seara la zece un

idiot popular. Îl bălăcărim și îi scoatem mațele. Vin tot felul de figuranți posomorâți ai istoriei, niște rahați lăsați la vatră de Căcăciosul Suprem. Camera 3 plonjează din tavan ca un liliac noaptea, se apropie de locul unde se află trei indivizi nevolnici. A patra siluetă e chiar Tina, pe numele ei de familie Marcu, fișneață bine cunoscută. Da, miră-te! Amoarea, corazonul meu din copilărie, de atunci o știu. În studenție am împărțit cu ea camera la cămin. Plină de draci, de vino-ncoa. Ca star tv, era mai bîrfită decît un closet public cu pederăști. O figură! Frumușică, plină de aplomb, aer doct. Ține un creion între degete și bate cu el în pupitru. Decolteul la vedere, de nu poți să-ți iei ochii. În plasma agățată de tavan, avem imagini cu ortaci rostogolindu-se pe o șosea. Refuză să reia lucrul — zice un speriat, reporterul Jean Stan zis Freneticu'. Cu o mîină ține microfonul, cealaltă ascunsă sub canadiana kaki. Ai crede că se scarpină în direct la coițe, exclusiv pentru dumneavoastră, de dragul audienței. Ce se aude? Eh, bine, minerii pămîntii, cu praf de cărbune pe fețe, ieșiți din subteran, refuză nu știm ce. Ei, care ne dau lumină, s-au săturat, vor salarii. A venit ceasul lor, răfuiala nu e departe, așa să știți! Taie! strigă cineva în regie. Cîteva secunde vedem un orator negru de funingine. Scoate batista, își suflă nasul, dă din mîini pe monitorul 2. Pe 3, se hlizește idiot. Pe 5 se înalță în cer. Pe 1 scuipe într-o parte. Zice că e supărat pe viață. Jos! strigă în portavoce. Camera tv îl ia în prim-plan, primește fericit aclamațiile. Ne întoarceam în studio. În fața damicelei Tina Marcu se găsesc cei trei indivizi, Excelența Sa, ministrul, vînat, cu moaca înfiptă într-un guler alb. Își șterge ochelarii. Nr. 2, ceva mai vesel, burtos, cu un nas mare și roșu de bețiv și mafioso. Nr. 3, îmbrăcat proletar, șapca, barba, cămașa